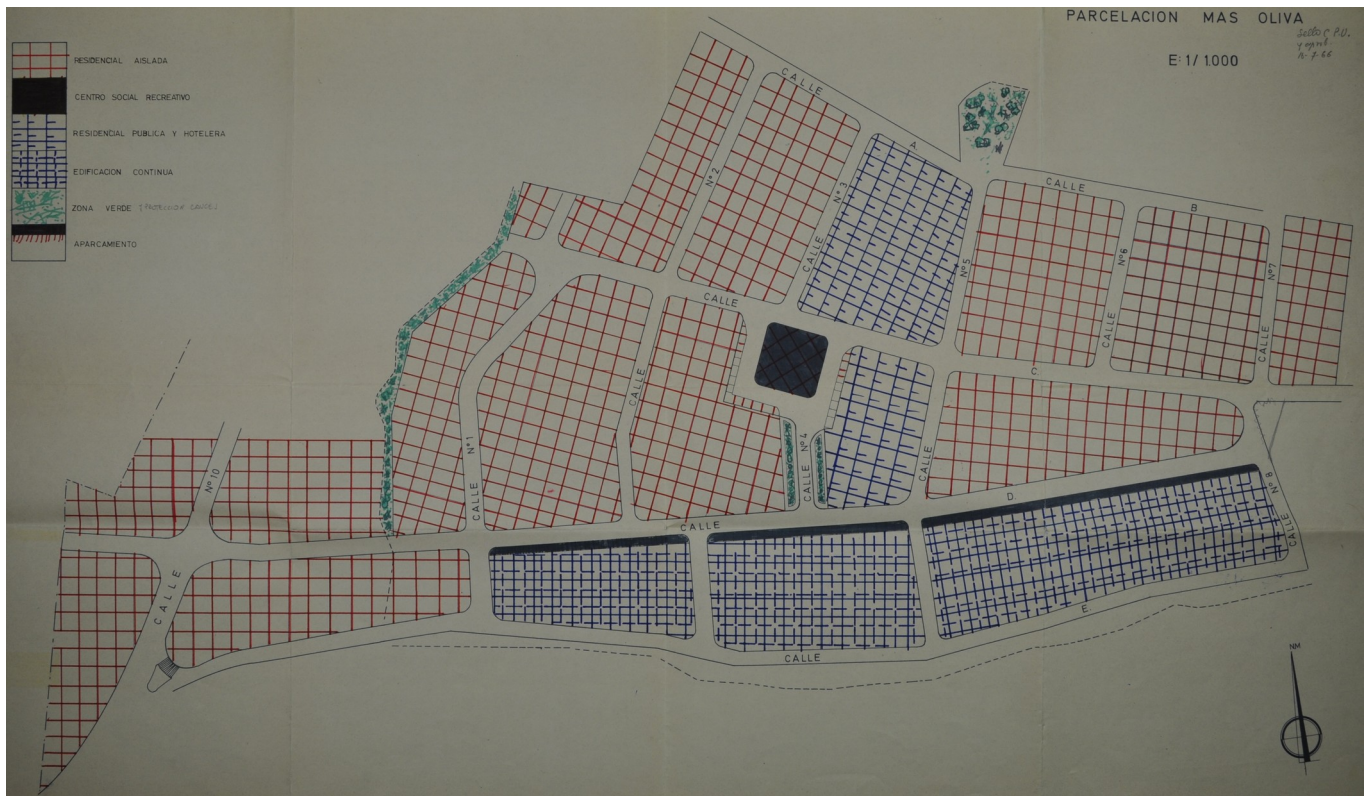

El document del mes de maig de l'AMR

número 05/2017

De les oliveres a les cases La urbanització del Mas Oliva

Dades arxivístiques

CAT AMR 1.1. Ajuntament de Roses, 5.1.1.3. Plans Parcials, Pla parcial d'ordenació i projecte d'urbanització del Mas Oliva promogut pels germans del Pozo Pujol de Senillosa i redactat pels arquitectes Joan Anguera Vicente, Claudi Díaz Pérez i Josep Claret Rubira. 1964. Castellà.

Història arxivística

L'expedient relatiu al pla parcial i projecte d'urbanització del Mas Oliva va estar conservat a les oficines de l'Ajuntament després de la seva tramitació i traslladat a l'arxiu intermedi de l'avinguda de la Cuana als anys vuitanta. L'any 1992 va ingressar a l'Arxiu Municipal quan el servei va entrar en funcionament.

Contingut

El pla parcial i d'urbanització del Mas Oliva s'emmarca en el procés urbanitzador de la Costa Brava, que perseguia donar resposta a la demanda d'habitatges turístics dels estrangers que cercaven el sol i la platja que tant els hi mancaven als seus països d'origen. Davant d'aquesta oportunitat els germans del Pozo Pujol de Senillosa, propietaris del Mas Oliva, van iniciar l'any 1964 els tràmits per a l'aprovació del pla parcial i d'urbanització de la zona. La finca havia passat a les mans de la família Pujol l'any 1923 quan Arcadi Pujol de Senillosa i de Gayolà, veí de Barcelona, va rebre-ho en herència de la seva esposa Mercè de Puig, propietària també per herència des de 1910.

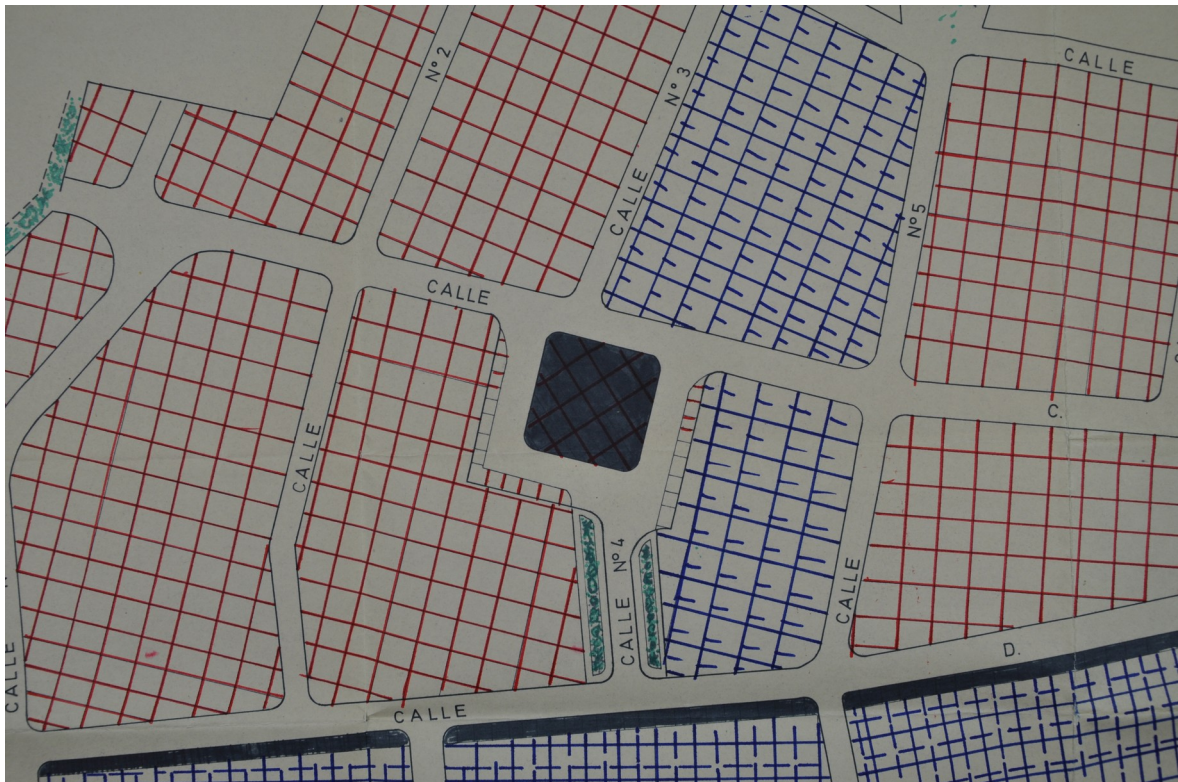
El projecte va anar a càrrec d'un equip redactor de tres arquitectes, un a nom dels promotors, Josep Maria Claret Rubira, un a nom de la Comissió Provincial d'Urbanisme i Arquitectura de Girona, Joan Anguera Vicente, i l'arquitecte municipal de Roses, Claudi Díaz Pérez. Evidentment, aquesta terna donava la seguretat que el projecte fos aprovat amb certa facilitat per part de les diferents instàncies implicades, la municipal i la provincial. Els representants dels promotors, els germans José Maria, Luis Arcadio i Elena del Pozo Pujol de Senillosa, eren Miquel Creus Barnet, propietari de l'empresa constructora MOCREBO, SA, i Joan Borràs.

Portada del pla parcial

Un cop passats tots els tràmits d'aprovació inicial, d'exposició pública, de reclamacions i d'aprovació provisional, el 16 de juliol de 1966 la Comissió provincial d'urbanisme va aprovar definitivament el projecte. La superfície afectada era de 142.000 m², 14 Ha, deixant encara disponible una part de la propietat per a l'explotació agrícola i futures extensions de la urbanització. Segons els redactors, «la superfície de terreno afectada por el Plan es inmejorable a la finalidad perseguida por cuanto presenta una ligera y suave pendiente de Sur a Norte que permitirá una excelente ubicación de las construcciones a la par que una gran facilidad de construcción al no tener grandes ni fuertes desniveles ni diferencias de cotas dentro del polígono de referencia».

El residencial Mas Oliva havia de tenir tres zonificacions: una de repòs, una de recreativa i una de comercial. Fins i tot el mas, malauradament enderrocat el 1992, tenia un paper en la nova trama urbana: «aprovechando la antigua masia o casa de labor para transformar la misma en residencia y restaurante típico regional y ambientar el sector recreativo del polígono».

Detall de la ubicació del Mas Oliva

A més a més, els arquitectes exposaven les motivacions per construir la urbanització, bàsicament per donar rendiment a un capital agrari en decadència que ja no donava els rèdits d'èpoques passades: «dado el poco volumen de los frutos obtenidos y el gran coste, en aumento constante, de la mano de obra necesaria para la recogida de los mismos». Aquesta constatació econòmica contrastava amb la necessitat de zones residencials aptes per absorbir la demanda residencial permanent, temporal o turística. Ja no s'havien de plantar o podar oliveres, s'havien de «plantar» cases i edificis recreatius. La previsió dels redactors era que havia d'encabir a l'entorn d'uns 3.360 habitants; actualment n'hi viuen 1.293 empadronats, als quals cal afegir la població flotant (s'ha de tenir en compte que hi ha 1.500 habitatges).

Context

Quan es va redactar el projecte de la urbanització del Mas Oliva tot just feia tres anys que s'havia aprovat el primer Pla General d'Ordenació de la vila de Roses (1961). La redacció dels plans de les diverses urbanitzacions rosinques no va trigar gaire després del tret de sortida que suposava l'existència d'una nova regulació urbanística municipal.

Mentre es tramitava el Pla General, iniciats els seus tràmits l'any 1959, ja es van començar a tramitar també els plans de les urbanitzacions del Salatar, de Canyelles Petites, Canyelles Grosses, de la Ciutadella, i l'Eixample; a partir de 1962; el dels Quatre Camins i els Grecs; el 1963, el de la zona del Port i de la Garriga; i a partir de 1964 es

van començar a tramitar els plans dels terrenys d'en Puig Giralt (amb J.M. Claret Rubira com arquitecte), el Mas Oliva, la Sureda d'en Mairó i el Mas Fumats; el 1965, Santa Margarida, el Puig Rom, el Mas Mates, els Balins, el Mas de les Figueres, l'ampliació dels Grecs i la Muntanyeta; el 1966, l'ampliació de la Sureda d'en Mairó, del Salatar i Montjoi; el 1969, la Torreta i el 1971 el Cardo. Deu anys de cursa frenètica per fer de Roses un centre de la indústria turística catalana.

En definitiva, el procés d'urbanització del Mas Oliva s'emmarca en una dinàmica general de Roses i de la costa catalana. Es van canviar la pesca i l'agricultura pels serveis relacionats amb una nova indústria que ha capgirat des dels anys cinquanta la fisonomia i els veïns d'una població mil·lenària.

Més informació

«Mas Oliva» a la Rosespèdia, http://rosespedia.cat/index.php/Mas_Oliva [consulta 28 d'abril de 2017]